

МАГИЈА

Човеку се одувек чинило да га окружују тајанствене силе и извори знања и да дубоко у њему постоје неке скривене, непознате снаге. Веровање у натприродно је израз његове вере у тајанствени „други свет“ и одражава тежњу да нађе средства да досегне тај свет. Појам натприродног, окултног, разликује се од културе до културе и мења се са напретком науке. Окултна знања и тумачења појављују се нарочито у вези с догађајима које наука не може објаснити. Окултно учење мање са бави објашњењем збивања, а више покушајима да се збивања предвиде, да се господари њима и да се изазову.

Магија тежи да директно контролише природу и више силе снагом бајања и обредним чинима. Магијске радње се изводе нередовно, у околностима када човек, технолошки гледано, није у стању да овлада природом и контролише је, када су му знања оскудна, а недаћа и зло од ђудљивих сила природе и неба прете његовом опстанку.

Магија – као одређена практична операција коју изводи врач, шаман – предузима се због непосредно очекиваних позитивних или негативних догађаја у будућности (отуда “бела” – позитивна и „црна“ – негативна магија).

У магијској радњи се одмах очекује неки јасно видљив, позитиван ефекат, такође, у магијском чину не постоји никаква црква, а однос између врача и људи је тренутног карактера.

Магијски поступци се предузимају само у оним случајевима када човек својим технолошким искуством и знањем није у стању да се супротстави моћним природним дејствима. Магија претпоставља постојање тајне, невидљиве силе која повезује све предмете и бића у природи. Веровање у магију се развило у Халдеји (Калдеји), југоисточном делу Месопотамије, а преко Персије и Египта раширило се на запад.

Вера у натприродно подразумева прастаро веровање у постојање различитих богова и демона који могу да утичу на промене времена, летину и рађање. Људи су некада сматрали да њихов живот зависи од тих сила.

Схватајући снагу сугестије и ауто­сугестије, свети људи као што су били персијски маги (свештеничка каста од чијег имена потиче реч „магичан“) развили су обреде и симболе који помажу психичку концентрацију. Многи стари култови и обреди надживели су пораст и развој великих религија као што је хришћанство, али отприлике од 15. века хришћанска црква почиње да прогања магијске обреде као ђаволски грех. Прогањање албигеншке секте, која је веровала да је материјални свет дело ђавола, довело је до лова на вештице широм Европе, а касније и у Америци. Говорило се да вештице могу да се преобразе у било које обличје, да лете брзином муње, да људе претварају у животиње и да уз помоћ напитака и враџбина доносе зла и пустош. Мучење и спаљивање оних који су проглашени вештицама створило је климу хистерије и управо охрабривало врачање и чаробњаштво, што је трајало све до 18. века. Сујеверје о људима који се претварају у вукове и мртвацима чија се тела не распадају јер се хране крвљу живих (вампири) цветало је заједно са веровањима у мање зла натприродна бића, као што су виле и патуљци. Молитве, обреди и амајлије коришћени су као заштита од зле судбине. Остаци народних празноверја (нпр. „да куцнем у дрво“) постоје и данас, а егзорцизам се још увек понегде примењује да би се „ђаво“ истерао из опседнуте особе.

**----- OSTATAK TEKSTA NIJE PRIKAZAN. CEO RAD MOŽETE
PREUZETI NA SAJTU. -----**

www.maturskiradovi.net

MOŽETE NAS KONTAKTIRATI NA E-MAIL: maturskiradovi.net@gmail.com